

KAROL CYRYL MODZELEWSKI

2016

Karol Cyryl Modzelewski (1937–2019) – polski historyk, mediewista, profesor nauk humanistycznych, działacz opozycji w okresie PRL.

Studia ukończył w Instytucie Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w latach 1962–1964 był asystentem i doktorantem. Z uczelni został usunięty za wystosowanie wspólnie z Jackiem Kuroniem *Listu otwartego do Partii*, w którym autorzy poddali krytyce ówczesną politykę władz PRL. W ramach represji Karol Modzelewski został usunięty z pracy, ze studiów doktoranckich i skazany na karę 3,5 roku pozbawienia wolności. Warunkowo zwolniony w sierpniu 1967 r. Za udział w wydarzeniach Marca '68, jako jeden z inicjatorów akcji protestacyjnej po zdjęciu *Dziadów* w Teatrze Narodowym, został skazany na karę więzienia (ponownie 3,5 roku) i zwolniony dopiero w 1971 r.

Na początku lat 70. XX w. zamieszkał we Wrocławiu. W latach 1972–1983 pracował w Instytucie Historii Kultury Materialnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu, gdzie w 1978 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego.

W 1980 r. wstąpił do Solidarności; był pomysłodawcą nazwy związku wykorzystywanej już w pierwszych biuletynach informacyjnych strajku gdańskiego, współautorem pomysłu jednej reprezentacji związkowej i wspólnej rejestracji. Od samego początku zasiadał w strukturach dolnośląskich władz Solidarności, we wrześniu 1980 r. reprezentował Wrocław na ogólnopolskiej konferencji przedstawicieli Międzyzakładowych Komitetów Strajkowych (MKZ) w Gdańsku, został też delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”. Od listopada 1980 r. do kwietnia 1981 r. pełnił funkcję rzecznika prasowego Krajowej Komisji Porozumiewawczej (KKP).

Internowany po wprowadzeniu stanu wojennego, a w 1982 r. aresztowany za próbę obalenia ustroju PRL, w 1984 r. został uwolniony na mocy amnestii.

W latach 1989–1991 pełnił mandat senatora wybranego w okręgu wrocławskim z ramienia Komitetu Obywatelskiego. Do 1992 r. pracował w Instytucie Historii PAN, otrzymując w 1990 r. tytuł naukowy profesora. W latach 1992–1994 był pracownikiem naukowym Instytutu Historycznego Uniwersytetu Wrocławskiego.

W 1998 r. został odznaczony, wraz z Jackiem Kuroniem, Orderem Orła Białego. Jest też laureatem licznych nagród naukowych, m.in. nagrody Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (2007). Otrzymał Nagrodę Znak i Hestii im. Księdza Józefa Tischnera i Nagrodę Literacką Nike (2014). W 2016 r. uhonorowany Legią Honorową V klasy. W 2019 r. pośmiertnie odznaczony Złotą Odznaką Honorową Wrocławia